

Остаточко він же замкнув ся на віддаль півтора аршина (аршин — лікоть, 71 сантиметер). Горяч бухнула прямо в лице обляженим, які не покидали рушниць.

— Заливай! — скомандував Кармелюк.

Уляна і Андрій вхопили недалеко стоячі відра і, замахнувшись, виляли з них воду на вогонь. Близша часть палахкотячого костра зашипіла і погасла. Стови горячої білої пари знялись у воздух.

Але се була лишень хвилева проволока.

Ще і ще раз вдалось обляженим виляти воду і погасити близші часті костра. Але ось з поза вогнів піднялась велика купа хворосту і свіжих гіляк з листем і грянула майже у подішви печери.

— Скільки води лишилось? — спитав уривисто Кармелюк.

— Два гладушки, — відказала Уляна.

— Доволі! — сказав глухо Кармелюк, — більше не виливати.

Всі замовкли і опустили рушниці.

Вогняні язики стали скакати і ховзатись по хворості.

Стови їдкоого, чорного диму навис над костром і поволеньки поповз в печеру.

Всі мимоволі прижмурили очі. Івась закашляв ся.

З надвору доніс ся голосний сміх облягаючих і гучний крик Янчевського.

— А що, закурили, козаченьки, люльки?!

Розстелившись під склепінням печери, дим став поволеньки опускаться в низ, обгортаючи сірим покривалом обляжених.

Невиносима різачка почулась в очах. Сльози мимоволі виступили з них. В горлі заперло... задавило в груди.

Уляна мимоволі обринулась в зад, стараючись захопити струю свіжого воздуха. У висках її і ухах зашуміло, забубоніло, голова закрутилась... невиносима нудота піднялась до самого горла... Зелені і червоні круги поплили перед очима.

А тимчасом вогонь розгорів на добре, полумя обхоплю-